

Napadený rozsudek neobsahuje takového zjištění výše škody. Ze spisů pak nevychází najevo, že souhrn vymáhaných pohledávek v době činu nutně převyšoval 2.000 Kč. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný vymáhané pohledávky uplácel a z připojených exekučních spisů je patrné, že v případě O. a firmy P. se tak stalo před prodejem zabavených věcí. Ježto se není možno obejít bez nového hlavního přelíčení, bylo věc vrátiti soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl, řídě se právním hlediskem v tomto rozhodnutí vytčeným.

Čís. 6030.

Ustanovení § 369 tr. zák. platí ve všech případech, v nichž za předpokladů a z důvodů vytčených v § 368 tr. zák. nastaly těžké výsledky tam uvedené.

Učeň (praktikant) nepatří k osobám, na které se vztahují ustanovení §§ 365—369 tr. zák.

Překročil-li pachatel bezpečnostní předpis zvláště vyhlášený (který znal nebo znáti měl), není třeba zkoumati, zda mohl v konkrétním případě předvídati nebezpečnost svého jednání, neboť pramenem tohoto jeho poznání je právě sám překročený předpis.

Příčinná souvislost je přerušena jen, nastal-li výsledek z vedlejších příčin, k nimž nezavdalo podnět pachatelovo jednání, zejména nastal-li z úmyslného, k nastalému výsledku mířícího jednání poškozeného samého nebo osoby třetí. Takovým jednáním není sebevražda jedem, kterého se poškozenému dostalo pachatelovou nedbalostí.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1937, Zm II 411/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek není stížen hmotněprávním zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku vyndával drogist A. kritického dne před svým odchodem z obchodu ze skřínky, kde byl uschován jed, nějakou drogu a nechal trčeti klíč v zámku u skřínky, takže jed byl pro spoluobžalovaného B. beze všeho přístupný. Toto jednání obžalovaného A. odporuje výslovnému předpisu § 11 ministerického nařízení č. 60/1876 ř. z., podle něhož byl obžalovaný jako představený v drogerii povinen, aby se postaral o patřičné uzavírání nádob jed obsahujících. Ustanovení to cituje výslovně i předpis § 368 tr. z.,

podle něhož je představený v obchodu odpovědný za nedbalost v zavírání jedu. K tomuto předpisu přimyká se ustanovení následujícího § 369 tr. z., podle něhož je pachatel trestný podle § 335 tr. z., měla-li nedbalost za následek usmrcení nebo těžké poškození osoby (viz rozh. č. 4464 Sb. víd. n. s.).

Podle dalších rozsudkových zjištění prodal za nepřítomnosti obžalovaného A. druhý obžalovaný B., jenž byl v dotčené drogerii zaměstnán jak praktikant, z uvedené skřínky dva gramy arsenu M., podle jehož udání byl arsen určen pro N. Tento odevzdal pak jed O., která jeho požitím přišla o život. Kupující se nevykázal úředním, ještě platným povolením ve smyslu §§ 3, 5, 7 ministerského nařízení č. 60/1876 ř. z., nehledíc k tomu, že B. jako učeň (praktikant) vůbec nesměl jed vydati (§ 12, odst. 4, cit. nař.).

Je-li takto zjevno, že oba obžalovaní překročili výslovné předpisy zvláště vyhlášené a čelící proti nebezpečí, jež bývá s obchodem jedy spojeno, kteréžto předpisy oba obžalovaní podle nenapadených rozsudkových zjištění dokonce znali, netřeba zkoumati, zda obžalovaní mohli podle konkrétních okolností případu nebezpečnost svého jednání nebo opominutí předvídati, neboť předpisy ty jsou samy o sobě pramenem poznání nebezpečnosti příslušného jednání neb opominutí (srov. rozh. č. 3930 Sb. n. s.).

Je proto zcela bez významu, že obžalovaný A. dříve zakázal svému praktikantovi B. jedy vydávati, a že obžalovaný B. považoval N. za osobu spolehlivou a ještě za hodinu po vydání jedu výslovně ho upozornil na nebezpečnost arsenu.

Zcela neprávem popírá zmáteční stížnost konečně příčinnou souvislost mezi jednáním stěžovatelů a nastalým protiprávním výsledkem, totiž smrtí O. Stížnost vylučuje příčinnou souvislost přičitatelnou s hlediska trestněprávního naznačujíc, že příčinná souvislost byla přerušena sebevraždou nebo aspoň nedbalostí zemřelé O. Stížnost nevychází při tom, pokud jde o domnělou sebevraždu O., z opačných zjištění napadeného rozsudku, podle nichž O. požíla arsen v tom úmyslu, aby se jí dostavila zastavená čmýra; není proto v tomto ohledu stížnost provedena po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.).

Pokud má zmáteční stížnost za to, že příčinná souvislost mezi jednáním neb opominutím stěžovatelů a smrtí O. je vyloučena, pokud se týče přerušena hledíc k tomu, že O. zavinila svou smrt vlastní nedbalostí, přezírá, že přidružení zavinění osoby třetí nebo poškozené samé nevylučuje ani nepřerušuje příčinnou souvislost. Právě tak, jako by výsledek nebýval nastal bez případné nedbalosti O., právě tak nebyl by býval nastal bez nedbalosti obžalovaných. Avšak i v případě sebevraždy O. byl by obžalovaný odpovědný podle § 335 tr. z., neboť byli to pak obžalovaní, kteří případnou sebevraždu O. teprve umožnili svou nedbalostí, po případě dali podnět ke spáchání sebevraždy tím, že O-ové, byť i jen nedbalostí, umožnili přístup k jedu. Tím, že zákon v § 335 tr. z. stíhá nejen přivodění nebezpečí, nýbrž i jeho zvětšování,

dává jasně najevo, že nechce odpovědnost pachatele za poškození z nedbalosti omeziti na případy, v nichž tento výsledek nastal pouze následkem jednání neb opominutí pachatele, nýbrž stačí, že jednání neb opominutí pachatele je byť i jen jednou z více podmínek, jež měly za následek onen výsledek. Do jaké míry přispěly k přivodění trestněprávního výsledku náhoda, či zavinění třetí osoby, má význam jen s hlediska výměry trestu.

Něco jiného platí a o přerušení příčinné souvislosti lze mluvit, pokud se týče nelze pachateli výsledek přičítati jen tehda, nastal-li jen následkem vedlejších příčin, se stanoviska pachatele nahodile se přihodivších, k nimž nezavdalo podnět samotné jednání pachatelovo (§ 134 tr. z.), zejména činem vykonaným osobou od pachatele různou, po případě osobou jednáním pachatelovým dotčenou, úmyslně, t. j. za účelem, aby nastal, neb alespoň u vědomí, že pak nastane výsledek smrtelný (rozh. č. 3487 Sb. n. s. a j.). Za takové úmyslné jednání příčinnou souvislost v trestněprávním smyslu přerušující, pokud se týče vylučující, nebylo by ovšem možno pokládati ani případnou sebevraždu O., poněvadž spáchání sebevraždy patří právě k oněm škodlivým výsledkům, proti nimž čelí bezpečnostní předpisy nahoře uvedené, jejichž přestoupením obžalovaní nebezpečí a smrtelný výsledek způsobili (viz rozh. č. 4464 víd. sb.).

Z toho, co uvedeno, plyne, že obžalovaní nejsou chováním O. nikterak zbaveni odpovědnosti za své nedbalé jednání. Rozsudek není tedy v žádném směru stížen zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Hledíc pak k nastalému smrtelnému výsledku (viz § 369 tr. z.) a ostatně ohledně obžalovaného B. i k tomu, že u něho nejde o obchodníka po rozumu § 365 tr. z., je také pochybená námitka zmateční stížnosti, že jednání, pokud se týče opominutí obžalovaného A. bylo podřaditi jen pod ustanovení § 365 (zřejmě i § 368 tr. z.), a jednání obžalovaného B. jen pod ustanovení §§ 366, 367 tr. z. a nikoli pod přísnější ustanovení § 335 tr. z. Důsledkem uvedených okolností, že totiž nedbalostí obžalovaných byla zaviněna smrt třetí osoby a že obžalovaný B. nepatří vůbec k osobám, na něž se vztahují zvláštní ustanovení §§ 365 až 369 tr. z., platí v souzeném případě ohledně obžalovaného B. jen všeobecné ustanovení § 335 tr. z., kdežto u obžalovaného A. přicházejí v úvahu trestní ustanovení §§ 368, 369 a 335 tr. z.

Použití § 369 tr. z. by nebyla na závadu ani okolnost, že v souzeném případě nejde o záměnu zboží jedovatého za jiné, nýbrž o vědomé vydání jedu praktikantem B., umožněné obžalovaným A. tím, že jed neuzavřel; neboť ze všeobecného nadpisu § 369 tr. z. vyplývá, že zákon, pokud jde o zmíněnou záměnu, jen zdůrazňuje nejtypičtější případ, že však, hledíc k celému smyslu tohoto ustanovení, jeho souvislosti s předchozím předpisem § 368 tr. z. a k jeho systematickému zařazení hned za tímto předpisem, nelze pochybovati, že ustanovení § 369 tr. z. má potrestání vinníka podle § 335 tr. z. na mysli zřejmě ve všech případech, kdy za předpokladů a z důvodů výtčených v § 368 tr. z.

nastaly ťažké výsledky uvedené v § 369 tr. z. Samozrejme nebyl však obžalovaný A. zkráten tým, že na neho bolo použito jen všeobecného ustanovení § 335 tr. z. Neobstojí proto ani výtka vznesená s hľadiska zmatku § 281, č. 10 tr. ř.

Čís. 6031.

Od účinnosti zákona č. 108/1933 Sb. z. a n., ktorý nemá obdobného ustanovenia ako § 27 zrušeného zák. čl. XLI:1914, nemôže suspendovaním trestného pokračovania nastať stavenie premlčania.

Príkaz súdu, aby vec bola súdnou kanceláriou vedená v evidencii, nie je opatrením súdu proti obžalovanému a preto nepretrhuje premlčanie (§ 108 tr. zák.).

(Rozh. zo dňa 3. novembra 1937, Zm III 484/37.)

Na jvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin pomlavy zmätočnú sťažnosť súkromného žalobcu zamietol.

Z dôvodov:

Proti rozsudku vrchného súdu uplatňuje súkromný žalobca zmätočnú sťažnosť na základe § 385, čís. 1 c) tr. p. preto, že odvolací súd nesprávne použil predpisov zákona, keď oslobodil oboch obžalovaných preto, že sa im podaril dôkaz omluviteľného omylu.

Zmätočná sťažnosť je bezzákladná.

Predseda kmetského súdu usnesením zo dňa 12. septembra 1933 suspendoval trestné pokračovanie až do skončenia trestnej veci vedenej u krajského súdu v B. pod č. Tk XI 253/33. Na to až do 23. apríla 1934 boli činené dotazy o stave trestnej veci Tk XI 253/33 a od 23. apríla 1934 bolo skončenie uvedenej veci vedené len v evidencii až do dňa 14. decembra 1934, kedy bol poškodený uvedený o tom, že verejný žalobca upustil od obžaloby, bez toho, že by medzi tým bolo konané nejaké opatrenie proti obžalovaným.

Na suspendovanie trestného pokračovania nebol zákonitý dôvod. Ustanovenia § 109 tr. z. o zastavení premlčania boli doplnené § 7 tr. p. Ustanovenia týchto §§ o suspendovaní trestného pokračovania však boli § 27 zák. čl. XLI:1914 rozšírené na ten prípad, keď bolo zahájené trestné alebo disciplinárne pokračovanie pre takú skutočnosť, o pravdivosti ktorej bol nariadený dôkaz pravdy.

Podľa § 42, odst. 1 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. bol však zrušený zák. čl. XLI:1914 v celom rozsahu, tedy aj ustanovenie § 27 tohoto zákona. Z toho plynie, že od účinnosti zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., ktorý nemá obdobného ustanovenia ako § 27 zák. čl. XLI:1914 a preto je pre obžalovaného priaznivejší, nemôže suspendovaním trestného po-